

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Append. Schola patientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

7. Fiat oblatio ista cum sancta fiducia.

ne cum benignitate mentis factâ, jam omninò se veniam assecutam, & verè reconciliatû, ac meritis virtutibusque Christi ornatum esse confidat. Si enim adhuc dubius nimisq; meticulosus manet, similis est ei, qui exutus vestimentis vilibus ac sordidis, & repentè indutus Regijs, non novit decenter atque compositè pro exigentia ipsorum Regalium vestimentorum incedere, sed pro morum rusticitate, cui assuetus est, ineptè & inciviliter graditur. Indubitanter credat, Dominum (qui omnes electos suos affectu renerrimo diligit) scire, posse, & velle sibi humiliato ignoscere, atque in omni necessitate adesse. Piam certamque fiduciam erga eum concipiat, dicens illud ex libro Iob: *Etiam si occiderit me, in ipso sperabo: & si in profundum inferni demersus fuero, inde me liberabit.*

Iob. 12.

2. Quantum ea fiducia Deo placeat, & à Deo impetret.

Hæc sancta & segura confidentia in tantum placet Deo, & tantam vim pijsimo cordi ejus infert, ut ipse Dominus non possit non adjuvare, non possit non ad salutem exaudire eum, qui illam habet. Vnde & in Sacra Scriptura ira loquitur: *Ego Dominus Deus tuus apprehendens manus tuas, dicensq; tibi: Ne timeas, ego adjuvi te. Nunquid oblitisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? & si illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te. Erit tibi anima tua in*

Isai. 41.

Isai. 49.

Ierem. 35.

salutem, quia in me habuisti fiduciam.

Ex humilitate & charitate procedere debet ista fiducia: nam superbam, stolidam, & à casto timore alienam confidentiam Deus despicit.

Enechiridij Parvulorû. Liber 1.

3. Vnde procedat, ut bona sit.

DOCUMENTVM IV.

Patientia & mansuetudo in injurijs illatis exemplo Christi.

INjuriam seu contumeliam tibi illatam si cum lætitia nondum ferre potes, non tamen propter illam insipienter perturbaris, neque irâ excandescas; sed tranquillus permanere stude: nam indigniora pro te Deus tuus mansuetissimè toleravit. Ergò in talibus ferocientem animi impetum religa & reprime: Deumque, qui te justè quidem, sed tamen ex amore affligi permittit, magis quàm hominem qui te affligit, attende.

A P P E N D I X.

Schola Patientie.

1. Injuria patienter & mansuetè ferenda sunt, exemplo Apostolorum, Davidis, & Christi Domini.
2. Sic enim tolerata valent ad meritum, ad purgationem, ad pacem.
3. Dilemma patientia contra illatas injurias.
4. Pax cordis nostri non pendet à judicij & linguæ hominum, sed à Deo.
5. Impatientia statim in ipso exitu suo est reprimenda.

1. Injuria patienter toleranda.

IS cui jam perfectior sui ipsius victoria cælitus concessa est, quam-

Enchiridij
Parvulorū.
Lib. 1.

quamlibet offensam in se admittam promptissimè remittere, convitiaque, ludibria, & subfannationes exultanti aut saltem tranquillo animo perferre novit.

Tales erant Apostoli, qui à Iudæis cæsi gaudebant, quòd *digni habiti essent pro nomine Iesu contumeliam pati.*

Talis erat & Rex David: qui cum Semei se maledicentem audiret ac videret, non est exasperatus, neque vindictam expetit, sed Deum attendens humiliter dixit:

Dimittite eum ut maledicat iuxta preceptum Domini, si fortè respiciat Dominus afflictionem meam, & reddat mihi Dominus bonum pro maledictione hac.

Et quis non animeretur ad opprobria & indigna quæque patienter toleranda, si diligenter consideret, quàm miti atque humili corde ipse Dominus noster Jesus Christus omnem passionis suæ amaritudinem & dolorem pro nobis sustinuerit? Dæmonium habere, & seductor esse dicebatur: ab impijs captus ligabatur,

premebatur, abducebatur, accusabatur, conspuebatur, a lapidibus & colaphis tundebar, illudebatur, contemnebatur, flagris confacebatur, spinis coronabatur, felle & aceto potabatur, clavis cruci affigebatur, blasphemijs imperebatur; & interim tranquillissimam patientiam servabat. Non aperiebat os suum Agnus Dei innocens: nisi quòd pendens in cruce, Patrem pro suis persecutoribus

exorabat. A tam præclaris virtutū exemplis, quæ benignissimus Redemptor noster nobis reliquit, oculi cordis avertendi non sunt.

Tu nullo modo, pro felicitate hoc quærere debes in ista vita, ut nullus sit qui te gravet, nullus qui tibi negotium faceat: nam ad superbiam, iracundiæ, vel impatientiæ in te latentis extirpationem, ad veræ pacis acquisitionem, ad peccatorum tuorum purgationem, meritorumq; augmentum, sæpè utile, ac necessarium est, ut Deo ordinante seu permitte nō desint qui te exercent, & salutem tuam diversas molestias ingerendo promoveant.

Quando probrosa tibi obijciuntur quæ non admisisti, testimonium conscientiæ tuæ te soletur, & tranquillus esto: si verò admisisti ea quæ in te dicuntur, etiam sic tranquillus & humilis permanens, paratam habe voluntatem corrigendi te, si nondum correxisti.

Non sis multum sollicitus quomodo homines de te loquantur, quid de te sentiant, quale iudicium de te habeant: sed ad Deum causam tuam semper refer, illi te & omnia committe, in illo cor tuum stabilire stude. Ipse enim sibi fidentes ab omni confusione opportunè & convenienter eximere novit. Sic fiet, ut pax tua ex linguis hominum non pendeat.

Si data qualibet perturbationis occasione, contingat te ex imperfectione

bus exorabat. A tam præclaris virtutū exemplis, quæ benignissimus Redemptor noster nobis reliquit, oculi cordis avertendi non sunt.

Tu nullo modo, pro felicitate hoc quærere debes in ista vita, ut nullus sit qui te gravet, nullus qui tibi negotium faceat: nam ad superbiam, iracundiæ, vel impatientiæ in te latentis extirpationem, ad veræ pacis acquisitionem, ad peccatorum tuorum purgationem, meritorumq; augmentum, sæpè utile, ac necessarium est, ut Deo ordinante seu permitte nō desint qui te exercent, & salutem tuam diversas molestias ingerendo promoveant.

Quando probrosa tibi obijciuntur quæ non admisisti, testimonium conscientiæ tuæ te soletur, & tranquillus esto: si verò admisisti ea quæ in te dicuntur, etiam sic tranquillus & humilis permanens, paratam habe voluntatem corrigendi te, si nondum correxisti.

Non sis multum sollicitus quomodo homines de te loquantur, quid de te sentiant, quale iudicium de te habeant: sed ad Deum causam tuam semper refer, illi te & omnia committe, in illo cor tuum stabilire stude. Ipse enim sibi fidentes ab omni confusione opportunè & convenienter eximere novit. Sic fiet, ut pax tua ex linguis hominum non pendeat.

Si data qualibet perturbationis occasione, contingat te ex imperfectione